HiKKieS©

Verhalen met respect voor diversiteit
Nr. 5

MARCEL

GAEA SCHOETERS

© Gaea Schoeters & Caleidoscopia vzw
Sint-Lievenspoortstraat 14, 9000 Gent
www.hikkies.be

Omslagontwerp en typografie: Trui Hanoulle let's fly design
Eindredactie: Anke Merckx en Johanna Pas
Drukwerk: Drukkerij Pietermans – Lanaken

Hikkies, verhalen met respect voor diversiteit,
is een project van Caleidoscopia vzw
in samenwerking met het Vlaams Fonds voor de Letteren.

Vlaams Fonds voor de Letteren

— "Je zult merken dat sommige tovenaarsfamilies beter zijn dan andere, Potter", zei Draco.
— "Je moet niet aanpappen met de verkeerde soort."

Met een stevige ruk trekt iemand het boek uit zijn handen. Bilal hoeft zelfs niet op te kijken om te weten wie het is; het zijn altijd dezelfde pestkoppen die hem het leven zuur maken. Dus blijft hij gewoon zitten en telt de sneakers die in een halve cirkel om hem heen staan op de tegels van de speelplaats. 2, 4, 6, 8, 10. Ze zijn dus met vijf. Hm, dat is niet best. Aan de kleuren ziet hij wie het zijn: Mo en zijn maten.
— "Harry Potter? Lees jij Harry Potter?"
Dat is Mo; Bilal herkent zijn stem.
— "Lezen is voor witten. Denk je dat je wit bent, Paki? Hé jongens, hij denkt dat hij wit is."

De jongens lachen. Mo komt nu echt goed op dreef.
— "Hij denkt dat hij beter is dan wij. Nietwaar, Paki? Maar al lees je duizend boeken, je blijft een bruine aap. Wit word je nooit. Ze moeten ons niet. En ze moeten jou ook niet. Je moet bij je eigen soort blijven, Paki."
Mo gooit het boek naar een van zijn maten, die het op zijn beurt naar de volgende jongen gooit. Het vliegt rakelings langs Bilal. Hij zou het zo kunnen pakken, maar dat moet hij vooral niet proberen. Want dat is precies wat ze willen: dat hij als een gek achter het boek aan rent. Dat spelletje kent hij.
— "Potter! Potter! Potter!"
— "Hey Brillemans, wil je je boek niet terug dan?"
— "Pak het dan. Kom dan, Brilletje, pak het dan."
Een hand zwaait het boek voor zijn gezicht heen en weer.

Bilal geeft geen krimp. Als hij niet reageert, houden ze vanzelf wel op. Er is geen lol aan iemand pesten die het spel niet meespeelt. En hij heeft meer geduld dan zij. Kalm doet hij zijn rugzak open en neemt zijn boterhammendoos.

SNAP! Iemand graait ze uit zijn handen.

— "Wat heeft mama vandaag voor je klaargemaakt, Potter?"

— "Jakkes. Dat stinkt naar curry."

— "Paki's stinken altijd naar curry."

Niet antwoorden, denkt Bilal. Gewoon blijven zitten en rustig ademen.

Een samosa uit zijn boterhammendoos belandt voor zijn voeten. En nog één. En nog één. Bilal slikt. Dat was zijn middageten.

— "Waar zijn je witte vriendjes nu, Paki?", treitert Mo. "Ik zie ze niet."

Dan rinkelt de bel: de lunchtijd is voorbij, vanaf nu mag er gevoetbald worden. En dat gaat voor op alles, zelfs op pesten. De sneakers rennen weg. Met zijn boek. Shit! Als hij dat straks niet terugbrengt naar de bibliotheek, komt hij in de problemen.

roept Bilal. "Mijn boek! Geef terug!"

Mo draait zich om.

— "Hoor je dat? Hij geeft meer om zijn boek dan om zijn eten. Knettergek."

Hij tikt met zijn vinger tegen zijn voorhoofd. De andere jongens lachen.

— "Pak het dan, Paki. Jullie zijn toch goed in vangen? Of

speel je geen cricket?"
Met een grote boog gooit hij het boek naar Bilal. Die graait ernaar, maar mist. Het boek scheert over zijn hoofd heen, in de richting van een grote modderplas. Nee!
Maar dan, uit het niets, duikt iemand naar het boek toe. En plukt het met één hand uit de lucht, net voor het in het water valt. Het is een fantastische *catch*. Bilal kijkt stomverbaasd naar zijn redder, die opstaat, de modder van zijn knieën slaat en met het boek naar hem toe wandelt.
— "Hier."
Bilal kent de jongen niet. Voorzichtig neemt hij het boek aan.
— "Dank je."
— "Geen dank. Met boeken gooien doe je niet."
De jongen kijkt naar de samosa's die aan Bilals voeten op de grond liggen.
— "Is dat je middageten? Dat is ook niet best. Wil je een boterham van mij?"
Hij grabbelt in zijn rugzak en houdt Bilal een boterham voor. Salami, ziet Bilal.
— "Sorry, dat mag ik niet eten. Ik ben moslim."
De jongen lacht.
— "Het is geen varken, hoor. Mijn ouders eten vegetarisch. Het is soja."
Bilal neemt een hap van de boterham. Matig lekker, vindt hij. Maar beter dan niets. De jongen is naast hem gaan zitten en bijt in zijn eigen boterham. Bilal steekt zijn hand uit.
— "Bilal. Ik zit in vijf B."
De jongen schudt de uitgestoken hand.
— "Naomi. Zes A."
Naomi?! Dat is een meisjesnaam! Bilal verslikt zich bijna

in de boterham. Zo onopvallend mogelijk gluurt hij naar zijn nieuwe vriend. Kort haar, korte nagels, jongenskleren ... Maar als hij wat beter kijkt, ziet hij dat het inderdaad een meisje is dat zijn boek gered heeft. Shit! Dat is zo gênant ... Voorzichtig gaat hij een beetje verder van haar af zitten. Naomi merkt het niet; ze eet rustig verder. Ze heeft mooie ogen, ziet Bilal nu, met lange wimpers. Hoe kon hij denken dat ze een jongen was? Maar welk meisje springt er nu ook in de modder voor een boek?

— "Je moet je niet zo laten doen", zegt Naomi. "Als je wil, leer ik je een paar grepen. Ik heb nog judo gedaan."

Bilal schudt het hoofd.

— "Vechten is geen oplossing. Als iedereen oog om oog doet, is straks de hele wereld blind."

— "Wie heeft dat gezegd? Harry Potter?"

— "Gandhi."

— "Gan-wie?"

— "Gandhi. Een Indiër die de Britten buiten gesmeten heeft uit India zonder geweld te gebruiken. Gewoon door rustig te blijven. Rustig en onverzettelijk."

Stomverbaasd kijkt Naomi hem aan.

— "Hoe weet jij zulke dingen?"

Bilal haalt zijn schouders op en schuift zijn brilletje wat omhoog.

— "Ergens gelezen."

— "Wow. Waarom lees je zoveel?"

— "Boeken zijn interessant. En ik wil dokter worden."

— "Dokter? Niet slecht."

— "En jij? Wat wil jij later worden?"

Even blijft het stil.

— "Beloof me dat je niet zal lachen."

— “Ik beloof het.”
— “Een jongen.”
Bilal proest het uit.
— “Een jongen? Dat kan je niet worden. Dat ben je of dat ben je niet.”
Kwaad staat Naomi op.
— “Ga jij dan maar in een nachtwinkel werken. Of in een restaurant. Want ik ken geen enkele Paki die dokter is.”
Met grote stappen loopt ze weg. Bilal kijkt haar beteuterd na. Die zat.

Zondag. Naomi wandelt door het park. Op het grasveld is een groepje jongens aan het voetballen. Verderop slaat een vader balletjes met zijn zoon. Naomi blijft even staan kijken. Ze kent het spel niet: het lijkt op baseball, maar met een andere bat. Het geluid van de bal op het slaghout bevalt haar, net als de grote boog waarmee de bal door de lucht vliegt. Haar hele lichaam spant zich op, klaar om te springen en te vangen. Dat moet leuk zijn! De jongen bakt er niets van: keer op keer mist hij.

De bal suist over zijn hoofd heen, haar richting uit. Of toch bijna. Zou ze hem kunnen pakken? Automatisch springt ze ernaartoe, haar arm zo ver mogelijk uitgestrekt. Redt ze dat? Ja, net. Met de bal in haar hand rolt ze door het gras. Hebbes! Ha! De jongen komt naar haar toe gelopen om de bal te halen. Plots herkent ze hem. Bilal! Shit. Ze gooit de bal naar hem toe, draait zich om en loopt weg, maar hij haalt haar in.

— "Sorry."
— "Waarvoor?"
— "Als jij een jongen wil worden, prima. Ik bedoel – lijkt me lastig, maar voor mij is het COOL!
Wantrouwig kijkt Naomi hem aan.
— "Waarom ben je van gedacht veranderd?"
— "Je hebt gelijk. Zeventig jaar geleden dacht iedereen ook dat Pakistan altijd een kolonie zou blijven. Want dat Paki's zichzelf niet konden besturen. Laat staan dat ze dokter konden worden. Nu kan dat wel. Dus alles kan, als je er maar genoeg in gelooft. Ook een jongen worden."
— HA! Jij wil gewoon niet in een nachtwinkel werken."
Lachend geeft Naomi hem een klap op zijn schouder. Bilal aarzelt.
— "Dus we zijn oké?"
— "Ja. We zijn oké."

— "Jij bent een nat-oer-talent."
De twee zijn zo opgegaan in hun gesprek dat ze niet gemerkt hebben dat de vader van Bilal erbij is komen staan. Helemaal opgewonden schudt hij Naomi's hand.
— "Een echt nat-oer-talent. Ik ben Tariq, de vader van Bilal. Wie is die *friend* van jou, Bilal?"
— "N..."
Nog voor Naomi haar mond kan opendoen, valt Bilal haar in de rede: "Marcel. Hij zit een klas hoger dan ik. Hij vangt goed, he?"
— "Goed? Hij is *fantastic!* Super! Hij zou een geweldige *wicketkeeper* zijn. Geen zin om het te proberen? *Cricket? Most beautiful sport in the world."*
Het duizelt Naomi. Cricket? Wicketkeeper? Marcel?!

Verbijsterd kijkt ze Bilal aan.
— "Wat ...?"
Maar Tariq heeft haar al bij de arm genomen en sleept haar mee het grasveld op.
— "Ik ben de slagman. Deze stokjes zijn de wicket. Jij staat hier. Bilal gooit en ik sla de bal weg. Maar als ik mis, moet jij hem vangen voor hij ... Weet je wat, we proberen het gewoon. Jij moet gewoon vangen. *Okay*?" Ongeduldig wenkt hij Bilal. "Bilal! Bilal! Jij *bowlt*. Vangen kan hij toch niet. Die jongen heeft twee linkerhanden."
Voor Naomi het goed en wel beseft, staat ze ballen uit de lucht te plukken. Toegegeven, het is leuk. Erg leuk. En ze is er goed in. Erg goed. Maar cricket? En vooral: Marcel?! Elke keer dat Tariq haar aanmoedigend toeschreeuwt – "*Jump,* Marcel! Goeie *catch,* Marcel!" – wordt ze een beetje ongemakkelijk. Even. Daarna gaat ze weer helemaal op in het spel. Misschien is cricket wel echt haar ding.

— "Kom naar de training", herhaalt Tariq nog eens als ze afscheid nemen. "Elke woensdag en zaterdag. *I am the coach, so good coach!*"
— "Ik zal het aan mijn ouders vragen. Maar ik kan niets beloven."
— "*Please do*. Talent mag je niet verspillen, Marcel."
Terwijl Tariq de spullen inpakt, neemt Naomi Bilal apart.
— "Marcel?! Ben je gek?"
Bilal haalt de schouders op.
— "Als ik maar van dat cricket af ben. Ik heb een hekel aan dat spel. Altijd bang om een bal op mijn bril te krijgen. Jij bent een veel betere *catcher*. En als jij mijn plek in het team krijgt, kan ik rustig lezen."

— "Een meisje? In een cricketteam?"
— "Je wou toch een jongen zijn? Wel, je bent er één. Vanaf nu ben je Marcel."
— "Tot het uitkomt dat ik lieg. Ze lynchen me als ze ontdekken dat ik een meisje ben."
— "Doen ze niet. Mijn vader gelooft het toch ook?"
— "Ja, je vader. Dat is ..."
— "Een achterlijke Paki?"
— "Dat bedoel ik niet. Maar weet hij veel dat er ook meisjes met kort haar bestaan."

Aan de rand van het grasveld staat Tariq ongeduldig te zwaaien naast zijn auto.
— "Bilal! *Hurry.* Eten. Je moeder zal klagen; we zijn al laat!"
— "Ik kom!", roept Bilal. Indringend kijkt hij Naomi aan. — "Wil je nu een jongen zijn of niet?"
— "Ja, maar ..."
— "Niks te maren dan. Alles kan, als je maar genoeg lef hebt."
— "Gandhi weer?"
— "Nee, Harry Potter."
Bilal drukt Naomi de cricketbal in de hand.
— "Hier, zodat je het niet vergeet: woensdagavond, zeven uur."
— "We komen er nooit mee weg."
— "Natuurlijk wel. Laat dat maar aan mij over."
— "Maar hoe ...?"
— "Magie."
— "Magie?! *Yeah right.* En wat zeg ik tegen mijn ouders?"
Maar Bilal hoort het niet: hij is al weg. Naomi kijkt bedenkelijk naar de bal. Eigenlijk wil ze het heel erg graag. Maar

hoe moet ze dat thuis verkocht krijgen? Een meisje in een cricketteam, dat geloven haar ouders nooit. En over Marcel kan ze hen zeker niet vertellen. Zou ze het stiekem durven te doen?

— "Een onderhemdje?!"
Vol ongeloof staart Naomi naar het 'cadeau' dat Bilal voor haar op de bank legt. Moet dat haar redden straks, in een kleedkamer met tien jongens?
— "Het is niet zomaar een onderhemdje; het is een magisch onderhemdje."
— "*Yeah right,* Potter."
— "Echt. Ik draag het voor elke toets."
— "Ja en?"
— "Ik ben er altijd door."
— "Omdat je een goeie student bent."
— "Jij bent ook een goede *catcher*. Dat is het punt niet."
Hij drukt haar het hemdje in de hand.
— "Trek het nu maar gewoon aan. Het heeft echt magische krachten. Niemand zal zien dat je een meisje bent. Beloofd."
— "Omdat?"
— "Mensen alleen zien wat ze verwachten. Paki? Nachtwinkel. Cricket? Jongens."
Naomi aarzelt. Diep vanbinnen wil ze niets liever dan het hemdje aantrekken. Marcel worden. Cricket spelen. Een van de jongens zijn. Maar ze is bang.
— "Kijk, zelfs je naam staat erop. Het is voorbestemd."
Bilal heeft gelijk: midden op het shirt staat *Marcel de Bruxelles*. Dat klopt in elk geval.
— "Waarom heb je me eigenlijk zo'n idiote naam gegeven?

Alleen opa's heten Marcel."
— "Is je opa niet aardig dan?"
— "Jawel. Vroeger toch. Nu heeft hij rare gaten in zijn geheugen en vergeet hij alles. Soms vergeet hij zelfs mij. Dan kom ik binnen en weet hij niet meer wie ik ben. Dag jongen, zegt hij dan."
— "Zie je wel? Je opa ziet het ook niet."
— "Mijn opa is dement. Dat telt niet."
— "Trek aan. Straks staan de jongens hier."
Naomi aarzelt. "Ik ben bang."
— "Denk je dat Gandhi niet bang was toen hij in opstand kwam tegen de Britten? Dromen vragen altijd moed."
— "Draai je om."
Gehoorzaam draait Bilal zich om. Naomi trekt haar T-shirt uit en vouwt het op. Netjes. Dan pakt ze het onderhemdje en trekt het aan. Nu is ze Marcel. In haar hoofd herhaalt ze het een paar keer: 'Marcel.' 'Ik ben Marcel.' 'Hallo, ik ben Marcel.' Een rare geur schiet in haar neus.
— "Jakkes. Dat hemdje ruikt naar curry."
Bilal grijnst. "Paki's stinken altijd naar curry."
Hij lacht. "Grapje. Sorry. Ik heb het gisteren in de keuken laten slingeren terwijl mijn ma aan het koken was. Maar dat is goed voor je geloofwaardigheid."
Marcel kijkt naar zijn magere, witte armen. "Met veel geluk geloven ze dat ik een jongen ben, maar no way dat ze gaan denken dat ik een Paki ben. Ik ben wel wit, hè. Idioot."
Bilal grijnst. "Precies."

— "Een witte in ons team? *No way!*"
— "We gaan echt niet spelen met een witte aap."

— “Dan nog beter een sukkel als Bilal.”
— “Kent ie de regels wel?”
— “Hij is wit. Ik ken geen enkele witte die cricket kan spelen.”
— “Doe niet belachelijk. Alle Britten spelen cricket. Die zijn ook wit.”
— “Is ie Brits? Marcel klinkt niet Brits, hè.”

De jongens schreeuwen allemaal door elkaar heen. Naomi kijkt naar de grond. En telt de sneakers die in een halve cirkel om haar heen staan. 4, 8, 12, 16, 20. En de sloffen van Bilal, die haar probeert te verdedigen. Dit voelt niet goed. Dit voelt echt niet goed. Tussen haar tanden door sist ze naar Bilal: “Zie je wel? Miserie.”
Bilal grijnst breed terug. “Maar niemand die ziet dat je een m...”
— “Sst. Zwijg. Zot!”
— “Rustig blijven. Het komt allemaal goed, Marcel.”
Op dat moment zwaait de deur van de kleedkamer open. Een lange schaduw valt op de grond: Tariq staat in de deuropening. “Wat is me dat hier voor een apenkooi?”
Meteen begint het gejoel weer. *‘Wit, wit, wit’*, hoort Marcel. Hij is te wit. Tariq laat de jongens even begaan en fluit dan keihard tussen zijn tanden. Meteen is het stil.
— “Genoeg. Al is hij appelblauwzeegroen, Marcel is de beste *catcher* die ik in jaren heb gezien. Als iemand van jullie straks meer ballen vangt dan hij, mag die komen klagen. Tot dan wil ik het woord ‘wit’ niet meer horen. We zijn een team. Dat is het enige wat telt. Begrepen?”

De training is een heksenketel. De jongens verdelen zich over twee teams en zwermen uit over het veld. Iedereen weet precies wat ie moet doen. Sommigen gooien, anderen rennen, de slagmannen wisselen elkaar af ... Naomi begrijpt er niets van. Tariq heeft haar handschoenen en scheenbeschermers in de handen geduwd: "Jij bent de *wicket-keeper.* Heel belangrijk." Hulpeloos kijkt ze naar Bilal. "Wat moet ik doen?"

— "Jij moet de *wicket* beschermen."

— "De wat?!"

— "De *wicket*. Die houten latjes, midden in de pitch."

— "De wat? Ik snap er geen bal van. Ik kan dit helemaal niet."

— "Ga gewoon achter de slagman staan", sust Bilal, "en pak alle ballen die jouw kant op komen. De rest leg ik je later wel uit."

— "Maar ..."

— "Niet zeuren. Gewoon vangen." En weg is hij.

Even later suizen de ballen haar om de oren.

— "Marcel! Wat sta je daar te slapen?! Vangen! *Catch!*", roept Tariq. Het duurt even voor Naomi doorheeft dat hij naar haar roept. Juist, hier is ze Marcel. En de bedoeling is dat ze ballen vangt. Dus dat doet ze. Ze springt alle kanten op, plukt de ene bal na de andere uit de lucht ... Tariq moedigt haar steeds enthousiaster aan: "Geweldig, Marcel! Geweldig!" "Zie je dat, Bilal? Dat is vangen. Geweldig!" Beetje bij beetje ontdooien ook de jongens; met elke bal die Marcel vangt, kijken ze vriendelijker. Het zweet loopt van haar lijf, maar het gaat goed, erg goed. Bilal, die aan de zijlijn zit te lezen, steekt af en toe aanmoedigend zijn duim op. "Zie je wel?"

Plots drommen alle jongens samen, er klinkt gejuich ... Iedereen rent naar haar toe en geeft haar een *high five.* Blijkbaar heeft ze iets goeds gedaan. YEAH! Gewonnen!", roept Bilal. Dat had Naomi niet door; ze snapt echt niets van de puntentelling.

Shakoor, de *captain* van het team, slaat zijn arm om haar schouders. "*Welcome,* Marcel. Dat was niet slecht. Voor een witte aap."

— "*Shit!*"

Met een schok kijkt Naomi op haar horloge.

— "Ik moest al lang weg zijn. Het is woensdagnamiddag. Ik moet bij mijn opa langs!"

— "Zal ik met je mee fietsen?", biedt Bilal aan. "Dan leg ik je intussen de spelregels nog eens uit."

— "Graag. Als je zin hebt?"

Samen fietsen ze door de stad. Bilal praat en praat en praat, over *bowling* en *batting* en *runs* en *overs* en *outs* en *wickets* ... het duizelt Naomi. Dat onthoudt ze nooit.

— "Ik dacht dat jij niet goed was in cricket? Je weet er alles over."

— "Weten is niet spelen, hè. Ik ben alleen goed in uitleggen."

— "De rest moet je maar een andere keer uitleggen. We zijn er."

Met piepende remmen stopt Naomi voor het bejaardentehuis waar haar opa woont. Bilal kijkt verbaasd naar de grote villa.

— "Woont je opa hier? Wat een kast van een huis."

— “Opa woont hier niet alleen, hè, idioot. Hij heeft hier een kamer.”
— “Hoezo?”
— “Dit is een bejaardentehuis.”
Bilal kijkt naar de villa. Tussen de bloemperkjes duwt een vrouw een omaatje in een rolstoel voort. Op een bankje zitten twee opa’s te praten. Als de rolstoel voorbijkomt, wuiven ze. Het omaatje wuift niet terug.
— “Mag ik mee? Ik ben nog nooit in een bejaardentehuis geweest.”
Naomi haalt haar schouders op. “Als je wil. Maar er is geen bal aan. Het is geen leuke plek.”
— “Ik vind alles interessant.”
— “Oké dan. Ik vond het vroeger fijner, toen opa nog thuis woonde. Hij had een gigantische tuin, met grote bomen om in te klimmen. En hij timmerde dingen met mij. Nestkastjes voor de vogels en bijenkasten. Maar toen ging oma dood en raakte zijn hoofd in de war en nu woont hij hier ...”

Samen lopen ze door de lange gang naar de kamer van Naomi’s opa. Bilal fronst achter zijn brillenglazen. Dat doet hij altijd als hij diep nadenkt. Het lijkt alsof hij iets wil zeggen, maar dat doet hij niet. In plaats daarvan vraagt hij:
— “Hoe heet je opa? Marcel?”
— “Niet alle opa’s heten Marcel.”
— “Hoe dan?”
— “Ferdinand.”
— “Zoals die van de Eerste Wereldoorlog?”
— ***HUH?!***
— “Vraag maar aan je opa. Die weet het vast.”
— “*No way*. Als je tegen mijn opa over de oorlog begint,

stopt ie nooit meer met praten."
— "Dat is toch spannend?"
Naomi haalt haar schouders op. "Vind je?"
— "Natuurlijk. Die gast werd vermoord en toen begon de oorlog."
— "Hoe weet jij al die dingen?"
— "Ergens gelezen."
— "*Freak.*"
Bilal schuift zijn brilletje wat omhoog. "Kennis is alles."
— "Zegt je vader dat?"
— "Nee, die zou zeggen dat cricket alles is. Dat zegt mijn moeder."
— "Je moeder?"
Bilal knikt. "Mijn moeder vindt het belangrijk dat ik goed studeer. Zodat ik dokter kan worden."
— "Waarom dokter?"
Bilal kijkt naar zijn schoenen. Achter zijn brillenglazen worden zijn ogen nat.
— "Een paar jaar geleden was er een aardbeving in het dorp waar mijn ouders vandaan komen. Mijn opa en mijn oma zijn gestorven. Opgegeten door de bergen. De zus van mijn moeder hebben ze na een paar dagen gevonden onder het puin. Ze leefde nog, maar niemand kon haar helpen. Er was geen dokter in het dorp ..."
Naomi slikt. Ze voelt zich plots een beetje ongemakkelijk.
— "Geen wonder dat je dokter wil worden."
Bilal haalt zijn schouders op. Voor ze door kan vragen verandert hij van onderwerp.
— "Waarom wil jij een jongen worden?"
De vraag verrast Naomi.
— "Weet ik niet. Ben ik gewoon, denk ik. Het voelt zo."

— “Altijd al?”
Naomi denkt even na. Beelden schieten haar door het hoofd. Herinneringen. Boomklimmen. Pleisters op haar knieën. Haar moeder die haar een rok wilde aantrekken. Gekrijs. En dat ze naar haar vader keek in de badkamer en wachtte tot ze er ook zo zou gaan uitzien. Maar dat dat niet gebeurde. Dat ze op haar moeder ging lijken, steeds meer. En dat ze dat geweldig jammer vond. En dat haar lijf soms voelt zoals die rok: als iets waarin ze niet goed kan bewegen. En al helemaal niet in bomen kan klimmen. Als iets wat niet bij haar past.
— “Ja”, zegt ze.
— “Oké,” zegt Bilal, “dan is dat zo. Dan noem ik je vanaf nu gewoon altijd Marcel.”
En voor Naomi hem kan tegenhouden, duwt hij de deur van de kamer open en wandelt bij haar opa naar binnen.

Opa zit in zijn zetel aan het raam. Op zijn vingertop laat hij een lepeltje balanceren. Daarop heeft hij suikerklontjes gestapeld; voorzichtig probeert hij het geheel in balans te houden. Als Bilal binnenkomt, schrikt hij op. Het regent suikerklontjes.
— “Sorry”, zegt Bilal en hij begint meteen de klontjes op te rapen.
— “Niet erg,” zegt opa, “ik mag die dingen toch niet eten. Slecht voor mijn suiker. Ik speel er alleen mee.”
Over zijn bril heen bekijkt hij Bilal en Naomi.
— “Dag jongens. Ken ik jullie? Verkopen jullie lootjes voor de loterij? Of kerstkaarten? Dat is te vroeg. Het is nog zomer.”

Naomi zucht. Opa heeft weer een slechte dag, blijkbaar. Dan herkent hij niemand.
Bilal steekt zijn hand uit. “Ik ben Bilal. Mij kent u niet. En dat is uw kleinzoon Marcel.”
Naomi schrikt zich rot. Dat kan hij niet doen! Maar opa lacht blij.
— “Natuurlijk. Dag Marcel! Wie is je nieuwe vriend? Dat heb ik niet zo goed verstaan …”
— “Bilal.”
— “Aha. En waar komt hij vandaan?”
— “Uit Pakistan”, zegt Naomi.
— “Uit Brussel”, zegt Bilal tegelijk.
Shit. Stomme flater. Marcel wordt rood. Opa kijkt Bilal keurend aan.
— “Dag Bilal, uit Brussel-Pakistan.”
Naomi wil het graag goedmaken, dus zegt ze snel: “Bilal is superslim. Hij leest keiveel boeken. En hij weet alles. Ook over Gandhi.”
— “Gandhi?”, vraagt opa. Hij kijkt Bilal over het randje van zijn bril heen ernstig aan. Ze weerspiegelen in elkaars bril; dat is grappig.
— “Gandhi was een Indiër. Ik dacht dat Paki’s en Indiërs elkaar niet konden uitstaan.”
Bilal haalt zijn schouders op.
— “Gandhi is *cool*. Hij wou helemaal niet dat we twee aparte landen zouden worden. Hij wou dat we samenbleven. Want we zijn allemaal mensen, vond hij. Die moet je niet verdelen in groepen en hokjes. Dat is onzin. Daar komt alleen maar ruzie van.”
Opa lacht. Luid en lang. Dan knipoogt hij naar Marcel.
— “Slimme vriend heb jij. Daar kan je nog van leren.”

En dan, tegen Bilal: “Groot gelijk. Dat we allemaal mensen zijn. Als de Duitsers dat hadden geweten, zou ons dat veel miserie bespaard hebben. Ik kan dat weten, want ik heb nog gevochten in de oorlog ...”
“O help”, denkt Naomi. Daar gaan we. Een oorlogsverhaal. Als opa daaraan begint, kan hij uren doorgaan. Maar voor opa op dreef kan geraken, onderbreekt Bilal hem: “Dat is rot. Had u dan honger? Want ik heb ergens gelezen dat iedereen honger had, in de oorlog.”
Opa grinnikt. “Bijna iedereen. Maar wie slim was, vond altijd ergens wel iets. Kom eens wat dichter ...”
Met een vinger wenkt hij de jongens.
— ***SHHHH!!!***
Nauwlettend kijkt hij naar de deur.
— “Kijk eens even of er niemand aankomt. In de gang.”
Gehoorzaam doet Bilal de deur open en gluurt naar buiten. Daar is alles rustig. Hij schudt zijn hoofd. “De kust is veilig.”
Opa scharrelt onder zijn kussen. En haalt een grote doos koekjes tevoorschijn.
— “Mijn geheime voorraad. Tegen niemand zeggen, hè. We mogen hier niet snoepen. Slecht voor mijn suiker. Maar ik ben toch al versleten, dus een koekje meer of minder maakt niet meer uit. Je kan maar beter gelukkig doodgaan, zeg ik altijd.”

Later, als de jongens samen naar huis fietsen, vraagt Bilal:
— “Waarom woont je opa eigenlijk niet bij jullie?”
— “Bij ons? Ben je gek? Hij is knettergek. Hij heeft verzorging nodig.”
— “Dan verzorg je hem toch? Voor de ouderen moet je zorgen. Ze zijn ons geheugen.”

— “Ons geheugen? Als mijn opa ons geheugen is, is ons geheugen aardig in de war.”
Bilal haalt zijn schouders op. “Familie is familie. Gek of niet. Zo werkt dat bij ons.”

De weken vliegen voorbij. Naomi – of is het Marcel? Naomi weet het zelf niet meer – wordt steeds beter in cricket. Stilaan begint hij zelfs de regels te begrijpen. Elke woensdag en zaterdag geeft Bilal hem het magische onderhemdje en plukt hij alle ballen uit de lucht; elke donderdag en zondag geeft hij het hemdje terug aan Bilal, zodat die het kan aandoen op school. De magie werkt. Gelukkig maar, want straks zijn het examens. En vooral: straks komt de finale van de cricketcup eraan. Want ook het wedstrijdseizoen loopt op zijn einde en het hele team heeft zijn hoop gevestigd op Marcel ... voor het eerst in jaren zouden ze kunnen winnen van hun grote rivalen, de *Bombay Tigers*.

Als Naomi thuiskomt, voelt ze meteen dat er iets mis is. Er hangt een vreemde spanning in huis. De lucht lijkt wel te knetteren. Een beetje zoals net voor een onweer, als de lucht plots kouder wordt en je de regen al kan ruiken in de verte. Terwijl ze haar jas uittrekt, probeert ze te bedenken wat er aan de hand zou kunnen zijn. Haar kamer heeft ze dit weekend nog opgeruimd. Haar laatste toetsen waren prima. Oké, ze had maar een zeven voor Frans, maar dat is geen drama, dat haalt ze wel weer op. Bovendien doen haar ouders daar meestal niet moeilijk over. Haar modderige sportschoenen heeft ze netjes op de mat in de

gang gezet, dus dat kan het ook niet zijn. En ze is gisteren nog bij opa langsgegaan ... Zouden haar ouders erachter zijn gekomen dat ze stiekem cricket speelt? Dat kan toch niet? Op kousenvoeten dribbelt ze door de gang richting wasmachine; ze kan maar beter snel haar vuile sportkleren wassen, gewoon voor de veiligheid. Maar nog voor ze het onderhemdje in de machine kan duwen, verschijnt mama al achter haar in het deurgat.

— "We moeten praten."

O – oh. Dat is een slechte zin. Altijd.

— "Ik ben bij opa langsgegaan ..."

Razendsnel denkt Naomi na. Wat kan er fout gegaan zijn? Zou opa iets over Bilal hebben gezegd, of over het cricket? Dat kan toch niet? Dat is hij vast al lang weer vergeten. Hij vergeet altijd alles. Daarom durft ze hem ook alles te vertellen. Omdat hij alles prima vindt en het altijd meteen weer vergeet.

— "Naomi?"

Onwillig draait Naomi zich om. Mama ziet er niet boos uit. Eerder ongerust.

— "Opa vertelde iets vreemds."

O – oh. Dat klinkt niet goed. Echt niet goed.

— "Hij zei dat zijn kleinzoon bij hem langsgekomen was."

— "Opa vergist zich wel vaker. De helft van de tijd weet hij niet wie ik ben."

— "Hij wist het heel goed. Hij zei dat Marcel elke week komt."

Naomi zwijgt. Maar ze voelt dat ze rood wordt. Als mama die rode oren ziet, is ze er gloeiend bij.

— "Opa is dol op Marcel. Jij weet toevallig niet wie Marcel is?"

Naomi probeert mama's blik te ontwijken.

— “Naomi? Waarom hou je opa voor de gek? Het is al erg genoeg dat hij in de war is. Je mag het niet expres erger maken. Waarom doe je zoiets?”
Naomi zwijgt. Zoals Bilal altijd zwijgt. Gewoon negeren, denkt ze. Dan houdt het vanzelf op. Maar met mama werkt dat niet. En dan ziet mama de vuile sportkleren ...
— “Wat is dat?”
— “Gewoon,” piept Naomi. “sportkleren. Van school.”
— “Nee, dat!”
Voor Naomi iets kan doen grabbelt mama het magische onderhemdje uit de stapel vuile was.
— “Waar heb je dat vandaan?”
Naomi zegt niets. Wat moet ze ook zeggen? Dat het een magisch onderhemdje is? Dat haar in een jongen verandert? Want dat ze zo graag een jongen wil zijn? Dat ze eigenlijk een jongen is? Dat ze Marcel is? En dat dat geen grap is, maar gewoon ernst? Dat durft ze niet ... dat zou mama nooit begrijpen. Dat begrijpt niemand. En al zeker geen volwassenen. Dus blijft ze koppig zwijgen.
— “Als je niets wil zeggen, mij goed. Dan hou ik dit.”
Mama beent weg. Met het onderhemdje. Dat kan ze niet maken! Bilal heeft het nodig; ze hebben overmorgen een grote wiskundetoets en in wiskunde is hij echt niet zo goed.
— “Hey!”, roept Naomi. “Geef terug!”
Mama draait zich om. “Als je me uitlegt waarom het zo belangrijk is.”
Naomi klemt haar tanden op elkaar. De tranen staan in haar ogen. Koppig schudt ze haar hoofd. “Het is van mij. Geef terug.”
— “Laat het maar weten als je erover wil praten dan”, zegt mama. En ze verdwijnt. Met het onderhemdje.

— "Wat?!"

Compleet in paniek kijkt Bilal Marcel aan.

— "Hoezo, je bent mijn onderhemdje kwijt?"

— "Mama wil het niet teruggeven."

— "Ja hallo! En mijn toets dan?"

— "Sorry."

— "Sorry?! Het is een herhalingstoets. Van alles. Dat red ik nooit."

— "Dat red je wel."

— "Kan jij makkelijk zeggen."

Bilal is echt compleet van de kaart. Naomi slaat troostend haar arm om hem heen. "Je kan het. Ik weet het zeker. *Alles kan, als je maar in jezelf gelooft.*"

— "Doe niet zo stom. Alsof jij weet wat Gandhi gezegd heeft."

— "Niet Gandhi. Harry Potter."

— "Sinds wanneer lees jij boeken?"

— "Ik heb de film gezien."

Bilal rolt met zijn ogen. "De boeken zijn duizend keer beter."

Naomi negeert hem. "Weet je nog, die keer dat Ron een zwerkbalwedstrijd moet spelen? En dat hij keibang is? En dan een perfecte match speelt, omdat Harry Felix Felicis, Vloeibaar Geluk, in zijn pompoensap heeft gegoten? Maar Harry deed maar alsof – Ron wint gewoon omdat hij gelooft dat hij kan winnen."

— "Potter is een verhaal, idioot; die toets is echt."

Bilal kijkt Naomi boos aan.

— "Als ik het verknal, is het jouw schuld. En als je morgen mijn hemdje niet terug hebt, is dat einde vriendschap. Dan bekijk je het maar."

En met grote, kwade passen beent hij weg.

Naomi zit op haar bed en gooit de cricketbal die ze van Bilal gekregen heeft tegen de muur. En vangt hem weer. En gooit hem weer. En vangt hem weer. Wat moet ze doen? Bilal is haar vriend; ze wil hem niet kwijt. Eigenlijk gelooft ze niet in de magische krachten van dat hemdje, maar als hij het nodig heeft om die toets te halen ... En bovendien: zaterdag is het de finale van de cricketcup. Zonder dat hemdje kan zij de kleedkamer niet in. Want magisch of niet, zonder dat hemdje gelooft niemand dat zij een jongen is ...

POK-POK-POK, stuitert de bal tegen de muur.
POK-POK-POK, stuiteren haar gedachten door haar hoofd.
Dan, plots vastberaden, staat ze op. Met de cricketbal in haar hand loopt ze naar de woonkamer. Mama zit te lezen, terwijl papa de tafel dekt. Plagerig zet hij een bord op haar boek. “Schuif eens op. Het eten is bijna klaar.”
Mama lacht. “Mijn hoofdstuk is ook bijna uit.”
Ze zijn goedgehumeurd. Misschien helpt dat. Naomi slikt. Gandhi was ook bang toen hij opstond tegen de Britten, zei Bilal. Ze kan het. Ze durft het. Het moet. Voor Bilal. Ze schraapt haar keel.
Mama kijkt op. “Dag schat.”
— “Ik zou graag mijn onderhemdje terug hebben. Ik heb het nodig.”
— “Zo?” Mama kijkt op. “Wil je me dan eerst vertellen waarom het zo belangrijk voor je is?”
In één grote golf van woorden gooit Naomi er alles uit.

Over Bilal en de toets. En over de cricketwedstrijden. En over Marcel. En dat ze een jongen wil zijn. Want dat ze een jongen is. En dat dat zonder dat magische hemdje niet lukt. Het blijft stil. Minutenlang. Mama kijkt haar aan zonder iets te zeggen. Papa staat naast de tafel met het bestek in zijn handen. In de keuken ruikt iets verbrand.

— "De spaghettisaus ...", fluistert Naomi, maar niemand luistert.

— "Een jongen?", vraagt papa eindelijk.

— "En die onzin heb je opa verteld?", vraagt mama.

— "Het is geen onzin", zegt Naomi. Of Marcel. "Ik ben een jongen. Ik ben Marcel."

— "Zet dat maar uit je hoofd", zegt mama.

Ze staat op, trekt een lade van de kast open, haalt het onderhemdje eruit, loopt naar de keuken en gooit het in de vuilnisbak.

— "Daar. Klaar. Weg ermee, met die onzin."

— "Nee!", brult Naomi. "Dat kan je niet doen! Dat is niet eerlijk! Het is van Bilal! En het is magisch! En het is overmorgen cricketfinale! Zonder dat hemdje kan ik niet meespelen. Dan denkt iedereen dat ik een meisje ben."

— "Dat ben je ook", zegt mama. "Je heet Naomi en je bent een meisje."

— "Dat ben ik niet", zegt Naomi. Ze is zo boos dat ze vergeet te huilen. Met haar handen in haar zij gaat ze voor mama staan. "Ik ben Marcel en ik ben de beste *wicketkeeper* van het land. Ik moet spelen. Zonder mij verliezen ze."

— "Geen denken aan", zegt mama. "Ik wil er niets meer over horen. Niet over Bilal, niet over cricket en al helemaal niet over Marcel. Jij heet Naomi en je bent een meisje. Punt uit. Afgelopen. Klaar. Gedaan."

— “Lieverd ...”, zegt papa, maar mama luistert niet. Ze klapt haar boek dicht: “We gaan eten.”
— “Ik heb geen honger”, zegt Naomi.
— “Naomi,” probeert papa, “kom nu. Het is je lievelingsspaghetti.”
— “De saus is aangebrand”, zegt Naomi. En ze loopt weg, naar haar kamer en knalt de deur dicht.

Nu ruikt papa het ook. Hij rent de keuken in.
— “Verdorie!”
Maar het is al te laat: de saus is aangebrand. Met een diepe zucht gooit papa ze in de vuilnisbak. Dat worden boterhammen ...

Zaterdag. Over een uur begint de match. Ze zullen verliezen. De *Bombay Tigers* maken hen af. Tariq zal vreselijk teleurgesteld zijn. Het hele team zal woest op haar zijn. En Bilal is ook al boos op haar; hij heeft gisteren geen woord meer tegen haar gezegd. Na de wiskundetoets is hij meteen naar huis gefietst. Naomi kan wel huilen. Sinds die ruzie met mama en papa is ze nauwelijks haar kamer uit geweest.

doet de bal tegen de muur.
Al de hele ochtend.
Plots wordt er gebeld. Wie kan dat zijn? Ze hoort papa’s voetstappen. Dan, in de verte, een stem die ze kent. Bilal! Wat doet hij hier?! Straks maakt hij alles nog erger. Ze sluipt naar haar kamerdeur en legt haar oor ertegenaan. Maar

ze kan niet horen wat er gezegd wordt. Plots gaat de deur open; ze struikelt de gang in. Daar staat papa, met Bilal.
— "Kom", zegt hij.
Naomi kijkt hem verbaasd aan. "Wat, kom?"
— "Het schijnt dat jij een belangrijke wedstrijd moet spelen."
— "Maar dat mag niet van mama", zegt Naomi.
— "Dat los ik wel op", zegt papa. "Pak jij nu maar je spullen. Als ik jullie wegbreng, zijn we nog net op tijd."
Verbaasd kijkt Naomi naar Bilal. Maar die lacht alleen maar.
— "Opschieten! Anders komen we te laat!"

Op de achterbank van de auto stoot Naomi Bilal aan.
— "Ben je gek?", fluistert ze. "Zonder onderhemdje kan ik toch niet spelen?"
— "Je zal wel moeten", zegt Bilal. "Je vader zei dat het in de vuilnisbak is beland."
— "Sorry", zegt Naomi.
— "Geeft niets. Het was toch versleten."
— "En de magie dan?"
Bilal lacht.
— "Ik heb een negen voor wiskunde. Ik kwam meneer Pieters tegen in de supermarkt vanmorgen en hij zei het tegen mijn moeder. Dat ik het zo goed doe. Je had gelijk. De magie zit hier." En hij tikt op zijn hoofd. "Vanbinnen."

— "Een meisje in ons team? *No way!*"
— "We spelen echt niet met een meisje."
— "Dan nog beter een sukkel als Bilal."

— “Meisje of niet, het blijft toch Marcel?”
— “Het is een meisje. Meisjes kunnen geen cricket spelen.”
— “Doe niet belachelijk. Hij speelt al een heel seizoen mee.”
— “Zij.”
— “Hij.”
— “Wat doet het ertoe. Jongen, meisje, kangoeroe. Als ie maar ballen vangt.”

Een halve minuut had het geduurd voor ze haar ontmaskerd hadden. Zodra ze haar T-shirt had uitgedaan om haar sportkleren aan te trekken, was de hel losgebarsten. De jongens schreeuwen allemaal door elkaar heen: de helft is tegen haar, de andere helft voor. Naomi kijkt naar de grond. En telt de sneakers die in twee halve cirkels om haar heen staan. 4, 8, 12, 16, 20. En de sloffen van Bilal, die haar probeert te verdedigen, maar hij komt nauwelijks boven het gejoel uit. Dit komt niet goed. Dit komt echt niet goed. Tussen haar tanden door sist ze naar Bilal: “Zie je wel? Miserie.” Bilal aarzelt. “Rustig blijven. Gewoon rustig blijven.”
Op dat moment zwaait de deur van de kleedkamer open. Een lange schaduw valt op de grond: Tariq staat in de deuropening. “Wat is me dat hier voor een apenkooi?”
Dan ziet hij Marcel. Of beter: Naomi. Zonder T-shirt, wit en bleek – en duidelijk een meisje.
— “Wat is me dat? Bilal!! Wist jij dat?”
Bilal kijkt naar zijn schoenen. Bijna onhoorbaar fluistert hij:
— “Het is toch een goede vanger?”
— “Ben je gek geworden?”
Tariqs gezicht wordt vuurrood.
— “Een meisje op de *pitch*. Een schande is het. Kleed je om.

Jij speelt."
— "Ik?!" Bilal schudt zijn hoofd. "Ik wil niet! Dan verliezen we zeker."
— "Jij speelt, zeg ik", beveelt Tariq. "Ik wil geen woord meer horen."
— "Maar coach," zegt *captain* Shakoor, "zonder Marcel maken ze ons af."
— "Ik zie hier geen Marcel", zegt Tariq. "Marcel bestaat niet. Bilal speelt. Punt uit."
— "Maar coach, Bilal heeft twee linkerhanden!"
— "Punt!", dondert Tariq. En hij sleurt Naomi bij haar arm naar buiten.
— "En jou wil ik hier niet meer zien. Meisjes brengen ongeluk. Hup, de kleedkamer uit!"

De wedstrijd is een ramp. Alles loopt in het honderd. Bilal speelt nog slechter dan anders; hij pakt echt geen enkele bal. Het lijkt wel alsof hij het expres doet, denkt Naomi. Dat kan toch niet? Ze schreeuwt hem toe: "Bilal! Springen! Hup!" Maar Bilal haalt alleen maar zijn schouders op en mist ook de volgende bal. Tegen de tijd dat de helft van de *batters* van de *Tigers* aan slag geweest is, staan ze vet achter. Het team protesteert bij Tariq.
— "Ze maken ons af."
— "Bilal is waardeloos."
— "Laat Marcel toch spelen."
Tariq schudt zijn hoofd. "Geen sprake van."
— "Komaan, coach! We zouden kunnen winnen."
— "Geef ons Marcel ..."
Tariq aarzelt. Zijn blik zoekt Naomi. Die staat, in haar

cricketkleren, tussen het publiek op de eerste rij. Shakoor dringt nog eens aan.

— "Komaan, coach. Zoveel talent mogen we niet verspillen. Dat zeg je toch altijd zelf?"

Tariq gromt. Aan de overkant van het plein juichen de *Tigers*. Ze maken zich klaar voor de tweede helft. In hun hoofd hebben ze al gewonnen.

Met een korte beweging wenkt Tariq Naomi.

— "Het plein op, jij. Maar zorg dat ik er geen spijt van krijg."

Naomi aarzelt. Wat als ze het verknalt?

Bilal geeft haar een aanmoedigend duwtje. "Je kan het. Pak ze!"

— "Ik ben bang."

— "Dat is nergens voor nodig. Je kan het. Als je maar in jezelf gelooft."

— "In wie moet ik geloven?", vraagt Naomi. "Marcel bestaat niet."

Bilal wil antwoorden, maar de scheidsrechter fluit al: het spel gaat door. Tariq duwt haar het veld op. Naomi gaat achter de *wicket* staan en voelt hoe het zweet haar uitbreekt. Kunnen de anderen zien dat ze een meisje is? Is ze een meisje? Wie is ze eigenlijk? Naomi of Marcel? De *batter* mist de bal, maar Naomi mist hem ook. oOps! De *Tigers* joelen. Shakoor vloekt.

— "Wat heb jij? Dat was een balletje van niets!"

Ook de bal daarna mist ze. En die daarna. Wie is ze? Waar is Marcel? Ze voelt het niet. Ze vindt hem niet. Ze voelt zich alleen maar Naomi, een jongen in een meisjeslijf. Het foute lijf. En dat foute lijf springt niet. Of toch niet hoog genoeg. Weer mist ze een bal. Dit gaat fout ...

Dan, plots, hoort ze boven het gejoel uit een bekende stem:
— "Marcel! Hup, Marcel! Hup!"
Mama?! En ja, daar, achteraan in het publiek, naast haar vader, staat mama. Ze zwaait met iets ... Wat is dat?!

— "Pak ze, Marcel! GO!! brult mama boven iedereen uit. In haar handen houdt ze, als een vlag ... het magische onderhemdje! Het is vies en vuil en het zit vol met spaghettisausvlekken, maar het is er. Haar onderhemdje is er. En mama zwaait ermee. En mama noemt haar Marcel!

Meer heeft Marcel niet nodig. Plots zitten er springveren in zijn benen. Het lijkt alsof de ballen naar zijn handen toe vliegen in plaats van omgekeerd. Allemaal plukt hij ze uit de lucht. In geen tijd haalt het team zijn achterstand in. De *Tigers* staan er beteuterd bij. Een bal vliegt door de lucht. Scherp en spinnend, met effect gegooid. Dat redt hij niet. Of toch? Marcel zet zich af en vliegt door de lucht. Tariq brult in de verte: "*Catch!* Vlieg, Marcel, vlieg!" Marcel springt, zo hoog als hij kan, maar de bal vliegt nog hoger. Hij rekt zich nog net iets verder uit, van zijn tenen tot zijn vingertoppen ... ja, hebbes! GOTCHA!!!

Met de bal in zijn hand tuimelt hij uit de lucht, op het grasveld. En dan, abrupt, barst het hele team in juichen uit. Allemaal rennen ze naar hem toe. **2**, **4**, **8**, **16**, **20** sneakers drommen in een cirkel om hem heen. Allemaal joelen ze.
— "Marcel! Marcel! Marcel! *Marcel de Bruxelles!*"
Een beetje versuft kijkt hij om zich heen. "Wat?"
Shakoor grijnst. "We hebben gewonnen, sufferd. Dankzij jou.

Snap je nog steeds de puntentelling niet?"

Tariq is zo blij met de overwinning dat hij het hele team uitnodigt voor het avondeten. Met z'n allen zitten ze rond de lage tafel in de woonkamer. Noor, Bilals moeder, draagt grote schotels dampende rijst aan en hele stapels platte broden. De jongens scheppen met stukken brood warme linzen uit een kom. Marcel probeert het ook – dat valt tegen. Het duurt even voor hij een hap te pakken heeft. Gulzig steekt hij het hele zaakje in zijn mond.

— "Phoe!", schrikt Marcel. "Pikant!"

— "Watje", zegt Shakoor lachend. "Dat is nog mild."

— "Hier ... Doe er wat *raita* bij; dat blust."

Bilal schuift hem een schaaltje yoghurt toe.

— "Zie je wel dat alles goed komt? Ik zei het toch?"

Hij knikt in de richting van de andere kant van de tafel, waar de ouders van Marcel met Tariq zitten te praten.

— "Hij is een fantastische vanger", zegt Tariq. "Echt een nat-oer-talent. SUPER! Dat heb ik nog nooit gezien. Niet slecht voor een meisje."

— "Dat een jongen wil zijn", zegt papa.

Tariq slaat zijn arm om papa's schouders. "Mijn zoon wil dokter worden. Studeren, studeren, studeren, dat is het enige wat telt voor hem. Waardeloos in sport. Dat is spijtig, maar wat kan ik eraan doen?"

Noor zet een schotel linzen bij hen neer en komt erbij zitten.

— "Niets. En je moét er ook niets aan doen. Kinderen gaan hun eigen weg." Ze lacht naar Tariq. "Pakistan ging ook zijn eigen weg. Als iedereen zou doen wat er van hem verwacht werd, zaten we nu nog met de Britten. Maar Gandhi deed

iets anders."
— "Gandhi was een Indiër", mompelt Tariq. "Wij zijn Pakistanen."
Noor woelt door zijn haren.
— "Denk niet zo in hokjes, jij", zegt ze. "Gandhi was geweldig."
— "Wij Paki's hebben die Indische *Tigers* toch maar mooi verslagen", zegt Tariq.
Noor schudt haar hoofd.
— "Mannen. Hopeloos."

Marcel kijkt naar Bilal. Die zit te glimlachen.
— "Heeft je moeder je dat geleerd, al die dingen over Gandhi?", vraagt hij. Bilal knikt.
— "Gandhi is *cool*. Hij wist dat het goed zou komen met jou. En met Marcel."
— "Hoe kan dat nu? Hij is al jaren dood."
— "Bij wijze van spreken. Idioot."
— "Wat zei hij dan?"
— "Dat je nooit mag opgeven. Wat de anderen ook zeggen of doen. Dan win je."
— "Altijd?"
— "Ja, altijd. Eerst negeren ze je, dan lachen ze je uit, dan vechten ze tegen je – en dan win je."
Daar moet Naomi even over nadenken.
— "Denk je dat echt?"
— "Ja", zegt Bilal. "Zie je hier nog iemand lachen? Is er hier nog iemand die je een meisje noemt? Vanaf nu ben je Marcel. **100% MARCEL**. Je hebt gewonnen, Marcel!"